

VIITORUL ROL

DINU CEZAR

Elev al maestrului Marcel Angheliescu, Dinu Cezar se numără printre puținii absolvenți ai I.A.T.C. repartizați direct în colectivul unui teatru bucureștean — Teatrul Giulești —, unde a debutat, în 1954, cu rolul Neznamov din *Vinovați fără vină* de Ostrovski. Cariera lui, începută atât de promițător, nu s-a desfășurat, însă, lin și uniform: a fost june-prim și cap de afiș, a avut perioade de eclipsă, a cunoscut condiția actorului obligat să se adapteze climatului specific din diferite teatre de provincie. A jucat la Naționalul timișorean, la Teatrul din Arad și la cel din Tg. Mureș. Și-a pus talentul la încercare în dramă și comedie, ba chiar și în operetă și în teatrul de revistă. Cele aproape o sută de roluri care alcătuiesc fișa lui de creație reprezintă, tocmai prin aparent surprinzătoarele alăturări de titluri, un interesant material de investigație în ce privește „drumul în teatru” al unui actor dotat, harnic și ambițios, de-a lungul a două decenii din istoria recentă a scenelor noastre. Coexistă aici capodopere, oneste piese medii care sînt pîinea zilnică a actorului, titluri din repertoriul comercial... Spicuiim, spre exemplificare: Figaro (*Bărbierul din Sevilla* de Beaumarchais); Catindatul (*D-ale carnavalului* de Caragiale); Paul Cuningham (*Dactilografii* de Schisgal); Napoleon (*Omul destinului*) și Valentin (*Nu se știe niciodată*)

Bernard Shaw; Lăcustă Vodă (*Sinziana și Pepelea* de Alecsandri); Andrei (*Passacaglia* de Titus Popovici); dublul rol Șeful-Gore (*Șeful sectorului suflete* de Al. Mirodan); Mitică Popescu din piesa cu același titlu a lui Camil Petrescu; dubla ipostază a lui Filippo (*Căsătoria prin concurs* de Goldoni); Flemming (*Institutorii* de Otto Ernst); Inginerul Negulici (*Cu cine mă bat* de Aurel Storin); Mihai (*Oameni care tac* de Al. Voitin); Daniel (*Capcană pentru un om singur* de Robert Thomas); Ștefan Mareș (*Secunda* 58 de Dorel Dorian); Frențiu (*Ferestre deschise* de Paul Everac); Junele-prim (*Șase personaje în căutarea unui autor* de Pirandello). Începînd cu Nikaloe din *Siciliana*, a jucat în mai toate piesele lui Aurel Baranga.

De citiva ani, Dinu Cezar face parte, din nou, dintr-o trupă bucureșteană, aceea a Teatrului „Ion Vasilescu”. Trecînd dezinvolt de la secția de proză la cea de revistă, exploataîndu-și cu brio o experiență profesională atât de diversă, el își îngăduie a fi, iarăși, june-prim, dar abordează și compoziții de vîrstă; apare în Prof. Bătrîneanu (*O fată imposibilă* de Virgil Stoencescu), Lord Crightree (*Școala birfelilor* de Sheridan), dă viață unui personaj care își schimbă mereu atribuțiile în *Dudul lui Traian* de V. I. Popa, cîntă și dansează în montări de revistă și concerte-spectacol (*De la Bach la Tom Jones*).

După ce a făcut — și și-a făcut — dovida acestei „polivalențe necesare”, orice actor are nostalgia marelui repertoriu. Dinu Cezar se întoarce, cu modestie, la Shakespeare, pregătînd rolul George Page în *Nevestele vesele din Windsor*: „Ca valoare absolută, înăuntrul universului Shakespeare, rolul lui Page este, pentru mine, un regres, dacă ținem seama că am jucat Feste din *A 12-a noapte*, personaj de cu totul altă factură. Mă bucur, totuși, că, după cincisprezece ani, mă aflu iarăși în contact cu substanța aceasta miraculoasă, regeneratoare, care este teatrul shakespearean. În genere, în cariera sa, actorul se întîlnește destul de rar, prea rar, cu marele Will; consider că orîlejul e bun oricum, fie că se numește Bufonul, fie că se numește Page.

În antiteză cu prietenul său, Ford, Page e un om liniștit. În orice condiții — deci, și cînd treburile personale i se încurcă — Page își vede de negustorie; și, pentru că afacerile prosperă, petrece și chefuiește nestingherit. Excluee posibilitatea că ar putea să i se întîmple ceva neplăcut. În consecință, refuză să accepte ideea că nevasta îl înșeală; și asta, nu din orgoliu, ci dintr-un soi de credință că lui nu i se poate întîmpla așa ceva.

Mă simt onorat de prezența în spectacol a maestrului Al. Giugaru, cu care am mai colaborat. De asemenea, este important pentru mine, ca experiență profesională, prima conlucrare cu regizorul Ion Cojar, cunoscut pentru seriozitatea cu care «disecă» partiurile și pentru rigoarea înscenărilor sale”.

Maria Marin